

одређене делатности или као припадници разних друштвених, културних, професионалних и других друштвених група. Прве облике економског парламента (представништва) срећемо у Вајмарској Немачкој где је био успостављен разуђен систем радничких и службеничких савета одоздо па преко регионалних све до Економског савета Рајха на врху. Други модел економског представништва су биле корпорације које је Мусолини увео у фашистичку организацију Италије. То су биле економске установе националног карактера, образоване са задатком да организују и обједине разне гране производње. Мусолинијеве корпорације су биле образоване углавном по начелу производа (па су биле установљене двадесет две корпорације и на њиховом врху је стајао Национални савет који је у интересу националне привреде имао да одржава везу и јединство између разних корпорација.

Најрадикалнији покушај увођења економског парламента је учињен у Француској за време Де Гола који је предлагао трансформацију Економског и социјалног савета у равноправни дом са политичким парламентом. Тај предлог Де Гола није прошао на референдуму априла 1969. год. (због чега се овај и повукао из политике) па тако и није промењена физиономија Сената нити је он постао једно мешовито веће са претежнијим социјално-економским функцијама и компетенцијама.

И на крају, оригиналну институцију економске демократије односно социјално-економског представништва су чинила тела или домови уведени у структуре бивших југословенских скупштина (од 1953. и 1963. год.) Ту треба прво поменути Веће произвођача (по Уставном закону од 1953. год.) као дом професионалног представништва у који су бирани представници произвођача а с циљем остваривања суверености радничке класе, њене власти у економској сфери. Уставом СФРЈ од 1963. ово Веће произвођача је трансформисано у четири посебна већа (социјално-економског типа), али је оваква структура и Савезне и осталих скупштина напуштене 1974. год. што је свакако био доказ слабости и нефункционалности и самог система социјално-економског представништва у структури југословенске власти и одлучивања.

С обзиром да у већини модерних држава преовлађује дводомни парламент, оправдано се поставља и питање начина рада и одлучивања два дома. Ту углавном постоје четири могућа решења: прво, по коме послове из надлежности парламента врше оба дома равноправно; друго, по коме